

Ubehagelig berørt af hans Væsen havde Jakobe hurtig taget sig sammen. Denne forhørmæssige Tone opæggede hende yderligere, og hun svarede fornemt afvisende:

„Som sagt — det er mig, der har ønsket denne Samtale, ikke Per.“

„Jeg kunde tænke det. Det er jo nemlig — desværre — kun altfor sandt, at min Broder i en Aarrække, ja egentlig fra sin Barndom har skilt sig fra sit Hjem. Det kan vistnok siges, at han systematisk har forhærdet sig paa dette Punkt og følt en sørgelig Glæde ved at trodse ethvert Hensyn endogsaa til dem, hvem han først og fremmest skylder Taknemlighed og Ærbødighed. Disse Løsrivelsesforsøg har jo endog strakt sig til selve Daabsnavnet. Jeg hørte, at De kaldte ham Per. Maaske veed De ikke engang af, at det er et selvgjort Navn?“

„Jeg tror, jeg har hørt det.“

„Jeg vil nu heller ikke skjule for Dem, hvad der er min bestemte Mening — og De har jo udtrykkelig ønsket en aaben Udtalelse — at ogsaa Forlovelsen med Dem er et saadant overlagt Oprør mod Hjemmet, en bevidst Fornægtelse af dets Aand —.“

Jakobe saae op med sammentrukne Bryn.

„Jeg forstaar Dem vist ikke,“ sagde hun.

„Jeg skal forsøge at forklare mig nærmere. Det er Dem næppe ganske ubekendt, at Peter Andreas er udgaaet fra et kristeligt Hjem. Selv veed han, at for hans Forældre er Kristendommen den altbestemmende Livsmagt, og at de ikke anerkender nogen Lykke, hvor glimrende den maaske ellers kan tage sig ud, naar den ikke har sin Grund i kristen Gudsfragt.“

„Naa saaledes!“

Jakobe bed sig i Læben, saa det smertede. Gennem Eberhards rolige og nøje afvejede Tale hørte hun hele Tiden det samme pøbelagtige Haansord, der nylig havde lydt ude paa Gangen, og som havde forfulgt hende hele hendes Liv.

Hun havde allerhelst rejst sig med det samme for at vise ham sin Foragt. Men Trangen til at høre mere om Per var for stærk; hun beherskede sig og blev.

„At Per ikke deler sin Familjes Syn paa det religiøse, har